

μὲ Φραντζέζικα σπουδαῖα καὶ μὲ Γαλλικὰ λαζὰ
συνταράττει τὸ Σαιν-Κλοῦ,
συνκιεῖ τοὺς Γάλλους δλους, καὶ πρὸ πάντων τὰ γαλιὰ,
καὶ φωνάζουν κλοῦ κλοῦ κλοῦ.

Γιὰ τοὺς φίλους μας τοὺς Γάλλους ἂν ρωτήσετε κ' ἐμὲ,
γοητεύομαι μαζί των, ἦγουν ζῆ σουτ σαρμέ.
Βιβλὰ Φράνς... κὲ ζ' ἐμ τοὺς Γάλλους, πὼς μ' ἄρσει τὸ Παρί,
καὶ προσφέρω τώρα σ' ἄλους ἐν μορῶ ἀπληγαντερί.

Π. — "Αχ! πὼς ἤθελα κ' ἐγὼ σ' τὸ Παρίοι καὶ συντροφῶ
μὲ τὸν νέον μαλιχαρὸν τὸν μεγάλου γλωσσολόγου,
τὸν κὴρ Γιάννη δηλοσίτου, τὸν σοφὸ τὸν Παρισιανό,
κ' ἀπ' ἐκεῖ κ' ἐγὼ μαζί του νέα γλώσσα γὰ ὅσας κάνω.
Πὼς μ' ἄρσει κάθε Γάλλος, ἡ σοφὸς ἡ παππουτοῖς,
καὶ προσφέρω τώρα σ' ἄλους ἐν μορῶ κοκοροεταῖς

Φ. — Φέρετε, παιδιὰ, τὸν ταμποῦρᾶ, φέρετε καὶ τὸ μπουζούκι,
βάλετε γὰ πῶς χάριν σας, βάλτε γὰ γίνου τάπα...
μὲ τώρα χαίρων χαιρετῶ καὶ τὸν οὐρχὸ Μαροῦκι,
τὸν μέγαν ἀντιπρόσωπον τοῦ προσφίλους μας Πάπα.

Ντελλᾶ δουροντζόνε ποῦμπλικα μινιστρο Καραπάνο,
ποῦ σὰν κ' αὐτὸν δὲν ἔχετε μῆτε σ' τὸ Βατικάνο.

Κι' ὁ Φίλος εἶναι φίλου γει ἀρκολοτζία,
ποῦ λάμπει σ' τὴ Γραιτσία.

Ἀμπρος ρετὸρ μανίρικου κόλλια κατένα ἐν κόλλο.
Π. — "Ονόματα κακίεφματα μὴ λές, παληοχαχόλο,
τάλια ἐνὶ νόμια ἐτ νός μαλεντικόνουτορ
ἐτ' Εουρότα Γκρέτσιαμ ἰμμόνυτισε μινούτουε.

Φ. — Διὰ πὸν βετούτ' ἀνικιτὰ πέντα γει γλωρία ἐ γει ἀνι
ἰλ βέκκου ντελλε τάβουε μινιστρο Ντελιγαννῆ.

Μίο Μαροῦκι φίλτατε, σταλμέν' ἐκ τοῦ Ποντιφικου,
αὐτὸς ὁ τόπος ὁ λαμπρὸς, ὁ τόπος ὁ μανίρικος,
δὲν βάζει σ' τὸ κεφάλι του ποτὶ κανὲν ἀρφετῆ,
καὶ πάντα τὰ μνημεῖα μας, ἰ νόσ' ἰμμόνυτισε
σὸν μπέλλι, σὸν μανίρικου, μὲ σόντιου ἰ' ὀρθίνα.

Π. — Προσβάλλουν δὲ οὐχίγυττα τὴν κλασικὴν μας εἶνα.

Φ. — Αὐτὰ τὴν γῆν μας ἔκαναν νομοματοκοπεῖον...
φαῖτε τὴν πῆτα τοῦ Σπανοῦ, ποῦναι κολικονθέντια,
καὶ πάλιν βεβαῖωστε τὸν δέκατον τὸν Πτον
δεῖ βαστοῦμε πάντοτε τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένεα.

Καὶ γὺν τοὺς Ρώσσους χαιρετῶ... ζὰ ζοράβιε' σ' τὴν ὑγιά σας...
μ' ἄρσειον ἡ ζακούσκαι σας, τὰ τσάρια, τὰ φαγὰ σας...
Ζὰ ζοράβιε ἰς κούστρα σήμερα καὶ γκαρεσεοκὸ πλι,
ζήτω τούτεσ' ἡ τέχνη μας κ' ἐκεῖν' ἡ σκόνη, φίλοι.

" Ἀς χαιρῆ κάθε Ρώσος μας καὶ καθεμιά Ρωσσία,
καὶ ὀρέγετε μαζί μ' ἐμὰς κρυτὰς καὶ δόμνης κλάδους...
σὴλάκκαμ ζακνιτέμε' φωνάζετε καὶ οἷς
γιὰ τοὺς φρικτοὺς Ἰάπωνας καὶ τοὺς παῖχο — Μικόδους,
ἦγουν πὼς θὰ τοὺς βάλει μ' προστὰ μὲ τὰ καλπάκια,
μὰ τοὺς λευκοὺς οἱ κίτρινοι τοὺς ἔκαναν παπάκια
κ' οἱ τετζ' ἑρέδες' κύλιαν καὶ βσηκαν τὰ καπάκια.

Ζὰ ζοράβιε, Γκοσποντάρου μας... ἄς παίξ' ἡ μουσικῆ...
θέλω μέθοδο Ρωσσοῦ... πὰ ρουκὲ νιπομιάε...
καὶ γιὰ τοὺς συμπεθέρους μας φωνάζουν μερικὸι
πὼς θὰ νικηθῶν σὰν κ' ἐμὰς τὸν κόκκινου τὸν Μάη.

* Αρχαιολόγοι προσφιλῆς, ὅσας εἶδα τελευταῖον
* σ' τοῦ Πεσματζόγλου τὸν χορὸν, σ' τὸ πάλκιον' Ἀκταῖον,
χορὸν παραθαλάσσιον
ἰδεῖν κ' εἰπεῖν θαυμάσιον.

Σὰς ἄνοιξαν τὴν ὄρεϊν φουήματα ζεφρού
καὶ ξεροκαταπίνατε πρὸ τὸν ὄρωσιτῆτον,
κ' ἀπέως σκόλιο μερικὸι πενιόντες τοῦ Φαλήρου
φεργάρατε τὰ νόκκαλα πολλῶν ἀρχαιοτήτων.

Πόντος ἠπλώθη γύρω σας μὲ κύματα χρυσᾶ,
κ' εἶπαν καμπόσι πὼς ἐγὼ τὰ μέλιστα προθύμοις
ἐκ τὸν ἐξόδων τοῦ χοροῦ θὰ δώσω τὰ μισὰ,
πλην τοῦτο τὸ διέφνεσα πρὸς ἄλους ἐπισήμοις.

Κι' ἔνα παντοῦ στερεωθῆ τοῦ κράτους μας ἡ πίστις
κ' ὁ Καραπάνος ὁ πτωχὸς, ὁ τῆς Λαοκόνης μύστις
ἐξόδουε πρὸς χάριν σας τὰ μαλλοκεφαλὰ του
τὰ πτωκικὰ τῆς Κρησιῶσας ἀνοῖξας ἐπαναλά του.

Καὶ προσεκήληθον πολλὰ
τοῦ κράτους πρόσωπα' ψηλά,
καὶ βουληφόροι γὰ τιμὴ
μὲ τὰς κυρίας των καὶ μὴ,
κ' ὅλοι χορτάσατε ψωμί
χωρὶς καμμία πληρωμῆ.

* Ἔστι δὲ μάλα δοξαστὸν τῆς Κρησιῶσας τὸ μέρος,
γχαῖ σ' αὐτὸ ὀροσζεται κ' ὁ Κορθωνᾶς ὁ γέρος
καὶ κοπανᾶ τὸν Βόρουν χερμῶνια τε καὶ θέρος.

* Ὁ διστυχία καὶ τοῦ Συμβοῦλιου,
καὶ γὺν σὲ κήρως καὶ σὲ θαλάμοις
εἰπομεν ἄλιοι τὸ τοῦ Καπούλλου:
σήμερ ἀμέμοις, σήμερ μιμπαμῶις.

Σπάστε καὶ τοῦτο, σπάστε κ' ἐκεῖνο,
κ' ἔπερ ἀγάπης καὶ τέχνης πῆνο
μῆς, παγκόσιου, κ' ἀδαικροῦτον,
μὰ τὴν ἀδεῖαστε κ' ἔνα ποτῆρι
πρὸς χάριν τοῦτον τοῦ Περωλέτου,
ποῦ πέρνει ἔξω γὰ καὶ μὲ δεῖρη.

Καὶ καμπόσις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Εἶχα καιρὸ, μορῆ παιδιὰ, γὰ ψάλο τὸ γνωστὸ
τῆς ραπτικῆς κατὸςτῆμα τὸ κομοζακουστὸ,
τοῦ Γεωργίου τὸ κατὸςτῆμα τοῦ Παππαῖσιονου,
ποῦναι τὸ καταφάνου κάθε πρωτενοουσιάνου,
καὶ σ' τοῦ Σκαδίου τὴν ὄδον φεργροβολεὶ καὶ λάμπει
κ' ὅποιοι τὸ βλέπει σταματᾶ καὶ θέλει μέσα νῆμψη.
Τὰ χελιδόνια, βετ' παιδιὰ, μᾶς ἦλθαν τὰ Μαορητικὰ
καὶ τρέξετε γὰ κόμπετε τὰ ρουζα τάνοιξίτιμα.
Τὰ χελιδόνια κελαιδόνου καὶ τῆς φολιάς των στήνον,
κ' ὅσοι μ' ἐλπίδα ἐτρέφονται πὼς ἔπυρογοι θὰ γίνου
ἄς σπεῖσούν σ' τὸ κατὸςτῆμα τοῦ Γεωργίου μὲ παρᾶ
γὰ καταλάβουν ἰ θὰ πῆ βελὰδὰ μὲ φορᾶ.
Εἶναι τεγνίτης θαυμαστὸς ὁ Παππαῖσιονου
καὶ γὰ τὸ μπόι γίγαντος καὶ γὰ τὸ μπόι γάνου.